Nyarlahotep

H. P. Lovecraft

H. P. Lovecraft – Nyarlahotep
Eerst verschenen in 1920

Nederlandse vertaling:
Andreas van Woerkom
2018

Nyarlathotep. . .
De kruipende chaos. . . Ik ben de laatste. . .
Ik zal het de stille leegte vertellen. . . .

Ik herinner me niet duidelijk wanneer het begon, maar het was maanden geleden. De algemene spanning was vreselijk. Aan een periode van politieke en sociale ontreddering was een vreemde en broeierige aanwijzing van naderend fysiek gevaar toegevoegd, een gevaar dat wijdverbreid en alomvattend is, zo'n gevaar dat je je misschien alleen maar kunt voorstellen in de meest verschrikkelijke fantasieën van de nacht. Ik herinner me dat de mensen met bleke en bezorgde gezichten rondliepen, en waarschuwingen en profetieën fluisterden die niemand bewust had durven herhalen, en waarvan niemand had durven erkennen dat hij deze had gehoord. Een gevoel van monsterlijke schuld trof het land, en uit de afgronden tussen de sterren deed een kille stroming mensen huiveren in donkere en eenzame plaatsen. Er was een demonische wijziging in de volgorde van de seizoenen - de herfsthitte bleef angstwekkend lang hangen, en iedereen voelde dat de wereld – en misschien wel het hele universum – was overgegaan van de controle door de bekende goden of krachten naar die van goden of krachten die ons onbekend waren.

En toen kwam Nyarlathotep uit Egypte aan. Wie hij was, kon niemand zeggen, maar hij was van het oude inheemse bloed en leek als een farao te zijn. De fellahin knielden neer toen ze hem zagen, maar konden niet zeggen waarom ze dat deden. Hij zei dat hij was opgestaan uit een duisternis van zevenentwintig eeuwen, en dat hij berichten had gehoord van plaatsen die buiten onze planeet zijn. In de beschaafde landen kwam Nyarlathotep, donker, slank en sinister, altijd kocht hij vreemde instrumenten van glas en metaal en combineerde ze tot instrumenten die nog vreemder waren. Hij sprak veel over de wetenschappen - over elektriciteit en psychologie - en gaf tentoonstellingen over macht die zijn toeschouwers sprakeloos achterlieten, maar die zijn roem tot een buitengewone omvang deed

stijgen. Mensen adviseerden elkaar om Nyarlathotep te gaan zien en ze huiverden. En waar Nyarlathotep ging, daar verdween de rust, en de kleine uurtjes werden gevuld met het geschreeuw van nachtmerries. Nooit eerder was het geschreeuw van de nachtmerrie zo'n openbaar probleem geweest, nu wensten wijze mannen bijna dat ze het mensen konden verbieden om de nacht slapend door te brengen, opdat het geschreeuw in steden de bleke, medelijdende maan minder afschuwelijk zou verstoren terwijl die zijn licht liet schijnen op groene wateren die langzaam onder bruggen doorglijden, en oude torens die zich afbrokkelend aftekenen tegen een ziekelijke hemel.

Ik herinner me dat Nyarlathotep naar mijn stad kwam - de grote, de oude, de vreselijke stad vol met onbenoemde misdaden. Mijn vriend had over hem verteld, en vertelde over de dwingende fascinatie en verleiding van zijn openbaringen, en ik brandde van verlangen om zijn uiterste mysteries te leren kennen. Mijn vriend zei dat ze vreselijk en indrukwekkend waren, verdergaand dan mijn meest koortsige fantasieën, dat wat op het scherm in de verduisterde kamer werd geprojecteerd profetieën waren die niemand anders dan Nyarlathotep durfde te profeteren, en wat in de flikkering van zijn vonken door de mensen werd waargenomen was nog nooit eerder gezien, en het was louter in zijn ogen te zien. En ik had in het buitenland horen zeggen dat degenen die Nyarlathotep kenden, zaken konden zien die anderen niet zagen.

Het was in de hete herfst dat ik me met de rest van de rusteloze menigte in het nachtleven begaf om Nyarlathotep te zien. Ik trok de verstikkende nacht in en ging de eindeloze trap op naar de benauwde ruimte. En in de schaduw op een scherm zag ik vormen met een kap oprijzen tussen ruïnes en gele, kwade gezichten die vanachter gevallen monumenten gluurden. En ik zag de wereld strijden tegen het duister, tegen de golven van vernietiging van de ultieme kosmos, wervelend, draaiend en worstelend rond de dimmende, dalende zon.

Daarna speelden de vonken verbazingwekkend rond de hoofden van de toeschouwers, en mijn nekhaar stond recht overeind terwijl de schaduwen grotesker werden dan ik kon zien, uit het scherm kwamen en neerhurkte op de hoofden van mensen. En toen ik, die nuchterder en meer wetenschappelijk was dan de rest, een bevend protest mompelde over “oplichting” en “statische elektriciteit”, droeg Nyarlathotep ons op allemaal naar buiten te gaan, de duizelingwekkende trap af in de vochtige, hete, verlaten middernachtstraten. Ik schreeuwde hardop dat ik *niet* bang was, en dat ik nooit bang zou kunnen zijn, en anderen schreeuwden met me mee om zichzelf te troosten. We bezwoeren elkaar dat de stad nog precies hetzelfde was en nog leefde, en toen de elektrische lampen begonnen te dimmen, vervloekten we het lichtbedrijf steeds opnieuw, en lachten we om de gekke bekken die we trokken.

Ik geloof dat we iets van de groenige maan naar beneden zagen komen, want toen we voor ons zicht afhankelijk begonnen te worden van het maanlicht, dwaalden we nieuwsgierig af in onwillekeurige formaties en we leken onze bestemmingen te kennen, hoewel we ze niet durfden te benoemen. Zodra we naar de stoep keken zagen we dat de straatstenen los waren geraakt en waren overgroeid met gras, en er was nauwelijks nog een lijn van verroest metaal te zien waar de tramsporen hadden gelopen. En we zagen een tramwagen, eenzaam, zonder ramen, vervallen en half op zijn kant. Toen we naar de horizon staarden, konden we de derde toren langs de rivier niet zien, en we merkten op dat het silhouet van de tweede toren aan de bovenkant afgebrokkeld was. Daarna splitsten we ons op in smalle kolommen, die elk in een andere richting leken te trekken. Eén ervan verdween in een smal steegje naar links, en liet alleen de echo achter van een schokkend gekreun. Een andere colonne ging een door onkruid verstikte metrogang naar binnen, brullend van het gelach. Mijn eigen colonne werd naar het open land gezogen en ik voelde op dat moment een koude rilling die niet van de hete herfst was, want toen we de donkere hei opliepen zagen we om ons heen de helse

schittering van smerige sneeuw. Onverklaarbare sneeuw zonder een enkel teken van sporen die in één richting wordt weggevaagd, naar waar een kloof lag die nog zwarter leek dan die al was door zijn zwarte wanden. De colonne leek heel smal omdat die dromerig plooide in de golf. Ik bleef achter, want de zwarte kloof in de met sneeuw bedekte hei was angstaanjagend en ik dacht dat ik de nagalm had gehoord van een verontrustend gejammer toen mijn metgezellen verdwenen, maar mijn macht om te blijven hangen was gering. Alsof ik werd gewenkt door degenen die voor mij hadden geleefd, zweefde ik half, rillend van de angst, tussen de gigantische sneeuwbanken, in de blinde vortex van het ondenkbare.

Met een schreeuwend bewustzijn en koortsig ijlend konden alleen de goden die er nog waren wat zeggen. Een ziekelijke, gevoelige schaduw die kronkelt in handen die geen handen zijn, en die blindelings voorbij gaat aan afschuwelijke nachten van de rottende schepping, lijken van dode werelden met zweren die steden waren, snijdende wind die de bleke sterren borstelt en ze zwakjes laat flikkeren. Voorbij de vage spoken van monsterlijke dingen van de wereld, voor de half geziene kolommen van onheilige tempels die rusten op naamloze rotsen onder de sterrenhemel en reiken tot duizelige vacua boven de sferen van licht en duisternis. En door dit weerzinwekkende kerkhof van het universum het gedempte, gekmakende slaan van trommels en een dun, eentonig gejammer van blasfemisch klinkende fluiten van ondoorgrondelijke, onverlichte ruimtes voorbij de Tijd, het verfoeilijke beuken en sissen waar langzaam, ongemakkelijk en absurd de gigantische, duistere ultieme goden dansen - de blinde, stemloze, geesteloze waterspuwers wiens ziel Nyarlathotep is.